

ZDI SE MI, DA SE SOSEDA UKVARJA S PROSTITUCIJO

Ž: *(skrivnostno, zarotniško)* Spoštovani doktor Dünkelkopf, oglašam vam vašo zvesta poslušalka, ki redno vsako sredo sledi vašim oddajam. Recimo, da mi je ime Mija. To ni moje pravo ime, vendar boste gotovo razumeli, zakaj vam ga ne morem zaupati, ko vam bom razkrila svojo težavo. Stara sem 68 let. Upokojenka, pred upokojitvijo sem delala v banki na kreditnem oddelku. Živim v večjem slovenskem mestu, v udobni, staromeščanski stanovanjski hiši. Z večino stanovalcev naše hiše in sosedov v ulici se dobro poznamo in se zelo lepo razumemo. Pristni in iskreni medčloveški odnosi so se mi vedno zdeli izjemno pomembni. In zdaj k težavi. Lani poleti se je v stanovanje v hiši nasproti naše vselila mlada ženska. No, ni več tako zelo mlada, tam okoli 35 let ima. Je kar čedna, urejena in če lahko sodim po njenih dokaj rednih prihodih in odhodih, najbrž tudi zaposlena. Skrb pa mi vzbuja dejstvo, da očitno nima stalnega partnerja. Ženska pri njenih letih bi, če je z njo vse v redu, morala biti v stabilni zvezi. Od časa do časa jo vidimo v družbi prijaznega mladeniča, ki se obnaša, kot da bi bil njen partner, vendar on ni edini moški, ki mu naklanja svojo pozornost. Pred dvema tednoma je bila pri meni na kavi sosedka in zapletli sva se v pogovor...

MIJA: *(naliva kavo)* A boš cukrer?

SOSEDA: Ne, ne. Rajš ne.

MIJA: A si bla pri dohtarju?

SOSEDA: Ja, nič hudga, mal revme v komolcu.

MIJA: Lej, mam tut sladilo.

SOSEDA: (*kratek premor*) Ma, dej mi kar cukrer. (*premor*) Pa še en piškot bom, kaj se odrekam, sej revma ni od cukra. (*vzame piškot, malo hrusta, cingljanje žličke v skodelici*) Mmm... Ja, ja. Dobri so. (*napol vpraša*) Pa nisi sama pekla.

MIJA: O, ne. Odkar mi je naša tamlada rekla, da dajem mulcem preveč sladkarij, veš, da sem včasih vsako soboto potico spekla, ker so prišli na kosil, no, pa mi je rekla, da ni dobro za tamale. Sem si mislila – a to je pa v redu, k jima ti daješ te oranžne pa zelene pjače, moja potica pa ni dobra. No, zdaj se nič več ne matram, kupim tele, niso tko slabi. (*kratek premor*) Uroš pa pogreša mojo potičko. Jo bo že on v red spravu. (*premor*) Lej jo, ta novo, na drug stran, k je spet mela žehto dopoldne, k je ta drag štrom.

SOSEDA: Ja, ja. Kmal bo gate ljudem na nos obešala. Da je ni sram.

MIJA: Kr naprej neki pere pa gate obeša. Pa še njene niso.

SOSEDA: (*z velikim zanimanjem*) Aja? Čigave pa?

MIJA: Kako nej vem?

SOSEDA: A niso ženske?

MIJA: Moške, kaj ženske, moške.

SOSEDA: (*gleda, ni prepričana*) Nekam velke so. Mogoče ma menstruacijo. Ne vidm dobr tko na deleč. So čipkaste, ne?

MIJA: Ne, navadne bele. Moške, če ti rečem. Čak, naš je lovc, grem po rešpetlin. (*koraki se oddaljijo, odpiranje in zapiranje vrat, koraki se vrnejo*) No, evo, kaj sem rekla. Moške. Kao živi sama, pa obeša moške gate. Vsakič jo en drug domov prpele. Vsakič z drugim avtom. Sami velki avti. Beemveji... Audiji (*naglas na U*)... pa tak. No, poglej, dej.

SOSEDA: (*skrivnostno*) Ja, ja, pa res. Pa res. Mogoče so pa od njenga... partnerja. A pa ma kšnga stalnga al je...mogoče... sej veš kaj.

MIJA: (*nasladno vdihne, kot v šoku*) Aaaahh! A da bi bla...

SOSEDA; Ja, kaj pa veš. Dons k je tak s službami. Položnce je treba plačat.

MIJA: (*uživa v škandalozni zamisli*): AAAhhh! Ijaaaj. Ja pa sej res, ti. (*premor*) Sam, rihta se pa ne tko. Obleke ma čist običajne. Pete tut nč posebi visoke. Pa namazana tut ni ne vem kolk.

SOSEDA: (*zarotniško, poznavalsko*) Ja, ja, sevede, sej mora zgledat čim bl navadna. Da noben ne porajta. Dedci gor hodjo kao na obisk... (*dramatično*) pol pa črni modrci pa usnje pa biči pa kajvemkaj... Sm slišala, da eni clo...khm... lulajo.. drug po drugem.

MIJA: (*popolnoma šokirana*) Aaaaaah! O, moj bog! Packa!

SOSEDA: Sm mal prašala naokol, pa so mi povedal, da ma v najemu... Zdej pa pomisl... Dvosobn stanvanje v centru – 450 evrov minimalno daje na mesec. Brez stroškov. Kako pa mislš, da ji znese? S tazadno to tik tak zaslužš... Ja, ja... Kakšna spoved ji ne bi škodla...

MIJA: (*ogorčeno*) Ah...Kam gre ta svet. Dej, bova še mal kofeta...

Ž (*nadaljuje pismo*) ...In zdaj se obračam na vas, gospod doktor, vi ste svetovljan, veliko veste, gotovo imate izkušnje na takšnih področjih in mi boste gotovo znali svetovati. Kaj naj storim? Naj žensko prijavim? Bolj ko razmišljam, bolj verjetno se mi zdi, da si res služi denar s prodajanjem svojega telesa. Druge možne razlage sploh ne vidim. To pa meče slabo luč na celotno sosesko. Le kaj si bodo ljudje mislili, če bodo izvedeli, da živimo praktično v rdeči četrti? Kako naj tu vzgajam svoja vnuka? Kako naj ju peljem na sprehod? Ali ta ženska sploh pomisli, koliko je v njeni okolici mladoletnih, šoloobveznih otrok? Najstniki so zelo radovedni. Kaj, če zberejo denar in jo obiščejo? Na TV sem gledala film o tem. Razmišljam, da bi jo prijavila, vendar mi je nerodno svoje sume razlagati policiji. Lahko bi poklicala na anonimno telefonsko številko in spremenila glas. Bolj ko jo opazujem, bolj se mi zdi vse skupaj sumljivo. Prosim, povejte mi, kaj naj storim.

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038

V nestrpnem pričakovanju vašega nasveta vas lepo pozdravljam, vaša zvesta poslušalka Mija.

PSIHIAUROV ODGOVOR:

Spoštovana gospa Mija,

Popolnoma prav imate. Izprijeno vedenje posameznika ima lahko kvaren vpliv na okolje, v katerem živi. Vsekakor je vaše budno bdenje nad moralo ulice in okolice vsega spoštovanja vredno. Vseeno pa nisem povsem prepričan, da se vaša nova soseda res ukvarja z najstarejšo obrtjo.

Obraunal sem namreč že kar nekaj primerov zasvojenosti s spolnostjo oziroma pretirane navezanosti na navihana dekleta noči in reči moram, da je njihovo vedenje običajno nekoliko drugačno in da doslej še nisem naletel na širokosrčno damo, ki bi prala spodnjice svojim strankam. Res je, da je življenje pisano in morda je 'žehta' v današnjem svetu, ki zahteva čedalje večjo konkurenčnost, v tem poslu dodatna storitev, takorekoč bonus, vendar mislim, da bi se gospodje nemara rajši odločili za kakšno drugo različico akcijske ponudbe. Skratka, draga gospa, zdi se mi, da vaša mlada soseda ne ogroža javne morale z ničimer drugim kot s sušenjem perila, zato bi nemara kazalo vašo cenjeno pozornost preusmeriti k drugačnim temam. Vendar ne izgubite upanja. Morda jo lahko povabite na kavo in se pogovorite z njo, odkritost in sposobnost komuniciranja sta ključni za uspeh v vseh odnosih, še zlasti sosedskih.

Hvala za vaše vprašanje in lep pozdrav, primarij doktor Olaf Dünkelpopf

KONEC ŠTEVILKA 1 – Mija še naprej obrekuje novo sosedo

Na hodniku.

MIJA: O, dober dan, dober dan, soseda. Kako smo kej? A bova eno kavo?

S: Veš, de pridem, sam dons bl na hitro, se mi mudi...

M: Ja, ja, sevede, stop notr, dej... (*zvok zapiranja vrat, v stanovanju*) Sej te nočem zadržvat, k vem, da maš velik dela... Kaj si to kupla, k maš tako škatlo v cekarju?

S: Telefon je, za tamalga, k bo mel rojst dan. Tko je težk zbrat to dons. Je bil pa en luuuštn prodajalc, tkooo prjazn, vse mi je razložu... Ja, ja. Pol sm pa rajš enga mal bl drazga kupla, da bo bolš delal pa za dlje časa..

M: A bova dons turško al espresso?

S: Ja, pa bi kar espresso, po turški me mal želodc boli... a maš kej smetance za not?

M: Ja, sevede... Na, tle, dej šalčke naštimi...

S: (*cingljanje porcelana, nato radovedno*) Ti, a s kej določnega zvedla o ... ta novi?

M: (*nejevoljno*) Ma, dej. Tistmu radijskmu psihiatru sm pisala, pa vse skup nč. Prav, da najbrž nč ni. Da če gate pere pa suši, to še nč ne pomen...

S: (*razočarano*) A dej...

M: Tko ti povem, dedci vsi skup držijo, take so jim pa všeč.

S: Ja, ja.

M: Sej, jo mam jst na očeh... Sm z njeno zgornjo sosedo govorla, gospo Mrakovo... Bo še ona mal popazla... Kam pa pridemo, če bodo naenkrat vsi tja gor rinl...

S: Ja, ja. Maš kr prov.

Kratek premor.

M: Za tiste gate pa prav Mrakova, da en tip k njej hod s celo žehto vsak tedn...

S: Aaa? Kšn brat, k se sel, al pa kej?

M: Ha! Vidš, k smo naivni pa pošteni. Js bi prej rekla, da kšn dedc, k ga je njegova vn vrgla zarad nje...

S: Aja, sej res, ti! Ja, ja. Ijoj, kam gre ta svet...

M: Ampak, nč se bat! To bomo vse zrihtal. Tist dohtar nč ne ve, k ne žvi tle.

Sosedje mormo pazit drug na družga, ane? Se bomo pa mal detektive šli...

(zarotniško, šepeta) Samo, ne pred mojim nč rečt, me je že enkrat sfluhtal, k me je z rešpetlinom zalotu...

S: *(zarotniško)* Seveda ne... Ej, a pa Mrakova kej ve, kaj je tanova po poklicu?

M: *(prhne)* Prav, da je učitelca...

S: Oh! No, lepa reč. Taprava.

M: Sej ti pravm. *(popolnoma spremeni temo in glas)* Noo, zdej bom pa še smetanco stepla...

Brnenje stepalnika.

M: Na, izvoooli. *(poredno)* Ej, a bova mal konjaka notr?

S: Pa dejva. Uuu.. Hvala.

M: Tko. *(cingljanje žličke ob skodelico)* Evo, Štefi, na tvoje zdravje.

S: Pa na tvoje, Genca.

M: Čin.

S: Čin.

Trčita s skodelicama.

KONEC ŠTEVILKA 2 – Mija se preusmeri na drugo žrtev

MIJA: O, dober dan, dober dan, soseda. Kako smo kej? A bova eno kavo?

S: Veš, de pridem, sam dons bl na hitro, se mi mudi...

M: Ja, ja, sevede, stop notr, dej... (*zvok zapiranja vrat, v stanovanju*) Sej te nočem zadržvat, k vem, da maš velik dela... Mam že kafetjero na štedilniku, k sm te vidla, k si šla po cest...

S: Ti, a si že kej več zvedla o ... ta novi?

M: (*cinglja s skodelicami, nejevoljno*) Ma, dej. Tistmu radijskmu psihiatru sm pisala, mi je kr nerodn. K sreč me ni resn vzel. Je reku, da če gate pere pa suši, to še nč ne pomen... Ja, še dobr, da nism tapravga imena povedala...

S: Aha...

M: Ja. Njeno tazgornjo sosedo sm pol mal prašala, Mrakovo, a veš... pa prav, da je baje učiteljca...

S: A, dej?

M: Ja, in da ma brata, k je v tujini delal, kao nek strokovnjak, pa mu je žena ful zbolela in je zdej v bolnci, obsevanje, kemoterapija, vse živo, ni mel izbire, je moral prit sem, otroka je dal k babici, k sta še mejhna, ona mu pa kle pere pa ga rihta za ta cajt...

S: C-c. A dej. Ja, ja. Rak nč ne zbira. (*kratek premor*) Zato tut ni nč razpoložena za kakšno rečt...

M: Ne... (*hlastno, skrivnostno*) Sam, veš kaj... Un, k žvi nasprot, nje, ne...

S: Ja, kaj je z njim?

Brbotanje kave v ročki.

M: O, madonca, na kafe sm pa čist pozabla!... Dobr da nism turške dala, bi spet štedilnik pucala... na, dej da ti nalijem...

S: Mmm, kako diši...

M: Kje sm bla?

S: Un, k žvi nasprot....

M: Aja, ja... Ja, un se je pa tut pred kratkim prselu... pa mora bit nek mafijc. Sm ga mal opazvala... Tri avte ma.

S: A dej...

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038

M: Ja, enga tacga čist nizkega, zelenga, kao za dirkat, pa enga starga Volvota...
tko, dvejt let starga, vem, k je naš mel včas tacga... ropota k traktor...

S: Aha?

M: Pa en kombi...Volksvagnov...

S: A dej?

M: Ja, bogve kaj prevaža, k ma firnke not na oknih, pa zmeri vse zagrnem...

S: Ijaaaj... kam gre ta svet?

M: Ja, sm z gospo Mrakovo govorla... Ga bo ona mal popazla.

S: Ja, pametn...

M Sosedje mormo pazit drug na družga, ane? Se bomo pa mal detektive šli...

(zarotniško, šepeta) Samo, ne pred mojim nč rečt, me je že enkrat sfluhtal, k me je z rešpetlinom zalotu... Dedci zmeri skup držijo.

S: *(zarotniško)* Ja,ja, seveda ne.

M: *(popolnoma spremeni temo in glas)* Noo, zdej bom pa še smetanco stepla...
Brnenje stepalnika.

M: Na, izvoooli. *(poredno)* Ej, a bova mal konjaka notr?

S: Pa dejva. Uuu.. Hvala.

M: Tko. *(cingljanje žličke ob skodelico)* Evo, Štefi, na tvoje zdravje.

S: Pa na tvoje, Genca.

M: Čin.

S: Čin.

Trčita s skodelicama.

© Mateja Perpar

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorice je prepovedana.

matejaperpar@hotmail.com, 051-259-038